

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J.S.**, zast. JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 15. 11. 2011, č. j. 2930-4/2011-010100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2014, č. j. 29 Af 14/2012-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 18. 1. 2010 vydal Celní úřad Břeclav rozhodnutí č. j. 1854/2010-021100-021, kterým zamítl návrh žalobce na zastavení exekuce vedené správním orgánem I. stupně na základě exekučního příkazu Celního úřadu Břeclav – dálnice ze dne 23. 6. 2003, č. j. 3341/02/03-0223-01.

[2] Žalobce svůj návrh odůvodnil tím, že exekuční tituly – platební výměry vydané Celním úřadem Břeclav – dálnice ze dne 3. 11. 1995, č. j. 2-2393/CD/95, č. j. 29-

2394/CD/95, č. j. 29-2399/CD/95, č. j. 29-2396/CD/95, č. j. 29-2397/CD/95, č. j. 29-2398/CD/95 a č. j. 29-2399/CD/95 (dále také „exekuční tituly“), mu nebyly nikdy řádným způsobem do vlastních rukou doručeny. Dle jeho tvrzení podpis na doručence není podpisem žalobce, neboť doručenkou nikdy vlastnoručně nepodepsal, v okamžiku doručení mu nebylo ani známo, že mu jsou předmětné exekuční tituly doručovány. Poštovní doručovatel vydal zásilku jiné osobě, která byla od žalobce odlišná, ačkoliv měl zásilku uložit na poště a žalobce o tom vyrozumět. K prokázání tvrzení žalobce navrhl prostřednictvím právního zástupce provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, který měl určit, zda podpis na doručence je podpisem žalobce, a dále navrhl svoji účastnickou výpověď. Žalobce dovozoval, že vzhledem k nedoručení exekučních titulů řádně do vlastních rukou a v souladu s tehdy platnými právními předpisy, exekuční tituly nejsou dosud vykonatelné, clo a daň proto nebyly žalobci řádně vyměřeny.

[3] S nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci celní správy. Nástupcem Celního ředitelství Brno, které rozhodovalo v posuzované věci jako odvolací orgán, se stalo Generální ředitelství cel. Pojem „žalovaný“ se v dalším textu vztahuje k oběma orgánům – původnímu i nástupnickému orgánu celní správy.

[4] Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil správní rozhodnutí orgánu I. stupně. Zabýval se návrhem žalobce na doplnění dokazování písmoznaleckým zkoumáním podpisu na doručence, avšak konstatoval, že do doby vydání rozhodnutí nebylo možno navrhovaný důkaz znalcem provést, neboť originál doručenkou byl součástí správního spisu předloženého Okresnímu soudu v Uherském Hradišti ke sp. zn. 1 E 1936/2001, v němž byl souběžně projednáván návrh žalobce na zastavení výkonu rozhodnutí s totožnými důvody, a do vydání rozhodnutí žalovaným nebyl originál doručenkou celním orgánům vrácen. Žalovaný konstatoval, že i po změně procesního předpisu, tj. zrušení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále také „d. ř.“), je návrh žalobce na zastavení daňové exekuce projednatelný (§ 264 odst. 1 d. ř.). Žalovaný poukázal na časový odstup téměř 14 let od doručení exekučních titulů, tedy že námitku jejich nedoručení žalobce uplatnil až v roce 2009. Doručení exekučních titulů žalobce nezpochybnil ani v žalobě proti platebním výměrům u Krajského soudu v Brně. Existenci originálu doručenkou žalobce nezpochybňoval, pouze tvrdil, že doručenka byla podepsána jinou osobou. Pro osvědčení svého tvrzení žalobce navrhl pouze svoji účastnickou výpověď a znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Návrh na provedení znaleckého posudku jako důkazu žalovaný neodmítl, avšak konstatoval, že do doby vydání rozhodnutí byl originál předmětné doručenkou v držení justičních orgánů, a tudíž pro provedení důkazu ve správním řízení nedostupný.

[5] Před občanskoprávními soudy probíhalo souběžně řízení, v jehož rámci se žalobce domáhal zastavení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí ze dne 26. 9. 2001, č. j. 1 E 1936/2001-14, přitom uplatňoval totožný důvod, spočívající v nedoručení exekučních titulů, a k důkazu navrhoval znalecké zkoumání podpisu na doručence. Okresní soud v Uherském Hradišti usnesením ze dne 9. 10. 2009, č. j. 1 E 1936/2001-153, zamítl návrh žalobce na zastavení výkonu rozhodnutí a důkazním návrhům nevyhověl. Žalobce neuspěl ani v odvolacím řízení před Krajským soudem v Brně, který usnesením ze dne 30. 4. 2010, č. j. 19 Co 90/2010-171, usnesení soudu I. stupně potvrdil. Nejvyšší soud dovolání žalobce odmítl usnesením ze dne 21. 9. 2011, č. j. 20 Cdo 2157/2011-212.

pokračování

S poukazem na negativní výsledky řízení před obecnými soudy o obsahově totožných podáních žalobce, měl žalovaný za vyloučené, aby v řízení před správními orgány bylo rozhodnuto odlišně o totožných námitkách žalobce ve skutkově obdobné věci (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 647/02). Aniž by tedy žalovaný prováděl žalobcem navrhované důkazy, ztotožnil se s hodnocením skutkového děje obecnými soudy, zdůraznil existenci doručky (veřejné listiny) podepsané žalobcem a přisvědčil správnímu orgánu I. stupně, že žalobce neunesl po břemenu tvrzení i břemeno důkazní, a to ve vztahu ke zpochybnění podpisu na doručce.

II. Žaloba a rozhodnutí soudu I. stupně

[6] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). V podané žalobě namítl, že platební výměry ze dne 3. 11. 1995, na jejichž základě došlo k předpisu penále, mu nebyly nikdy řádně doručeny; doručení je neúčinné z důvodu neexistence podpisu žalobce na doručce. Správní orgány zasáhly svým postupem do práva žalobce na spravedlivý proces, porušily povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž samotný delší odstup od doručení do uplatnění neúčinnosti doručení, neznačí, že tato námitka je účelová a nepravdivá. Správní orgány se rovněž nevypořádaly s důkazním návrhem žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví.

[7] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný prokázal doručení exekučního titulu (platebního výměru) řádně vyplněnou doručenkou, žalobce se omezil na obecné tvrzení, kterým doručení platebního výměru popřel, avšak nepředložil dostatečná skutková tvrzení způsobilá doručení zpochybnit, neunesl břemeno tvrzení a tím současně nemohl unést ani břemeno důkazní. Důkazní břemeno k prokázání doručení vlastních písemností nese primárně správce daně, což prvotně prokazuje řádně vyplněnou doručenkou [§ 17 odst. 12 a § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní a poplatků]. Teprve vyvstanou-li o doručení důvodné pochybnosti, zda příslušná písemnost, byť opatřena řádně vyplněnou doručenkou, byla skutečně doručena do vlastních rukou adresáta, vyvstane rovněž otázka, kdo dál ponese důkazní břemeno v otázce doručování. Předmětná právní úprava je vyvážená a brání správci daně i daňovému subjektu účelově zpochybňovat doručení písemností. Proto ten, kdo hodlá doručení písemnosti zpochybnit, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení zpochybnit, protože vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla. Břemeno tvrzení lze unést nabídnutím věrohodné verze reality, jenž je z hlediska okolností případu pravděpodobná či možná. Teprve až v případě unesení břemene tvrzení je možné přistoupit k dokazování, které spočívá na správci daně. V případě neunesení břemene tvrzení je doručení písemnosti prokázáno řádně vyplněnou doručenkou. Opačný výklad citovaných ustanovení by vedl k absurdním důsledkům, protože by umožňoval kdykoliv adresátovi zásilky popírat z obstrukčních důvodů doručení jakékoliv písemnosti pouhým

vyjádřením, že mu nebylo doručeno, přičemž celním orgánům (správním orgánům) by bez dalšího vznikala povinnost provádět k této otázce dokazování.

[8] Krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s důkazním návrhem žalobce (návrh znaleckého posudku) a neučinil o tom zcela správné procesní závěry. Žalovaný uvedl, že provedení znaleckého posudku sám neodmítl, avšak do doby vydání rozhodnutí nebyl originál doručenký dostupný k provedení znaleckého zkoumání (byl v držení justičních orgánů), proto jej neprovedl. Žalovaný se tak řádně nevypořádal s navrženým důkazem. Důkaz může být buď proveden, nebo zamítnut s řádným odůvodněním, proč tak správní orgán neučinil. Neurčitý závěr, který žalovaný učinil o navrženém důkazu, byl nesprávný. Tato procesní vada však vzhledem k výše uvedeným důvodům nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou by musel zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Soud se naopak ztotožnil se závěrem žalovaného důkazním návrhu spočívajícím v podání účastnické výpovědi žalobcem. Samotná výpověď žalobce by opakovala pouze veškerá tvrzení, která byla již uplatněna v průběhu správního řízení, nepřinesla by nic nového, a sama o sobě nepředstavuje silný důkaz vzhledem k účastnické pozici žalobce v řízení. Je použitelná v rámci řetězce jiných důkazů. Soud poukazuje i na to, že žalobce byl celním úřadem v rámci řízení vyzván, aby své podání doplnil a navrhl důkazy, svědčící o pravdivosti jeho tvrzení, že mu exekuční tituly nebyly doručeny. I přes tuto výzvu však žalobce nenavrl na podporu svých tvrzení jiné důkazy než pouze svoji účastnickou výpověď (jiné relevantní důkazy, např. svědecké výpovědi, listinné důkazy atd. nenavrl), což nebylo způsobilé ke zpochybnění doručení exekučních titulů.

III. Kasační stížnost

[9] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost, v níž namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[10] Stěžovatel uvedl, že dne 3. 11. 1995 vydal správní orgán I. stupně platební výměry, které nebyly stěžovateli doručeny, okolnosti jejich doručení stěžovateli nejsou známy, neboť úkonu doručení se neúčastnil. Není mu známo, která konkrétní osoba poštovní zásilku přebírala, v rozhodné době nebyl hospitalizován, chodil do zaměstnání. Nedostatek podpisu stěžovatel hodlal prokázat navrženým znaleckým posudkem, avšak správní orgány stěžovateli nevyhověly. Žalovaný znalecký posudek neobstaral s odůvodněním, že důkaz provést nelze, neboť originály dorúčenek jsou v držení soudu. Krajský soud přisvědčil stěžovateli, že se správní orgán s důkazním návrhem řádně nevypořádal, avšak zároveň uzavřel, že taková procesní vada nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v zásahu do jeho práva na spravedlivý proces. Stěžovateli nebyly výše uvedené platební výměry ze dne 3. 11. 1995 vydané správním orgánem I. stupně doručeny zákonem předvídaným způsobem a je na žalovaném, aby jejich doručení prokázal. Námitka, že nedostatek podpisu na doručence byl uplatněn s velkým časovým odstupem, přičemž stěžovatel se dříve choval tak, jako by mu řádně doručeno bylo, neobstojí. Stěžovatel je oprávněn uplatnit své námitky a důkazní návrhy kdykoli. Stejně neobstojí obecný závěr soudu, že takto by mohl kdykoli adresát zásilky popírat doručení jakékoli písemnosti z obstrukčních důvodů. Obrana stěžovatele

pokračování

je zákonně i ústavně souladná. Stěžovatel zamýšlel prokázat své tvrzení znaleckým posudkem, nicméně správní orgán postupoval vadně, pokud o návrhu stěžovatele nerozhodl, třebaž zamítavě, ale omezil se na konstatování, že posudek nelze provést, neboť originály doručenek nebyly k dispozici. Uvedené procesní pochybení způsobilo nezákonnost rozhodnutí. Vypracování znaleckého posudku by vedlo k jinému rozhodnutí ve věci samé a má pro právní posouzení věci zásadní význam.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 5. 2014 uvedl, že v důsledku nezaplacení celního dluhu vydal celní úřad výzvu k plnění v náhradní lhůtě, proti které stěžovatel brojil odvoláním již v lednu 1996. Proti exekučním titulům stěžovatel podal žaloby, o kterých rozhodoval Krajský soud v Brně pod sp. zn. 29 Ca 391/2003 až 29 Ca 404/2003, dále rozhodoval o podaných kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 8 Afs 4/2005 a 8 Afs 30/2008 a Ústavní soud o podané ústavní stížnosti pod sp. zn. IV. ÚS 3158/08. Stěžovatel rovněž podal žalobu proti exekučnímu příkazu na srážky ze mzdy, o níž rozhodoval Krajský soud v Brně pod sp. zn. 29 Ca 306/2003. V žádném z uvedených řízení stěžovatel nenamítal, že mu platební výměry nebyly řádně doručeny.

[14] Námitku nedoručení exekučního titulu uplatnil stěžovatel poprvé až v roce 2009. Stejnou námitku vznesl v exekučním řízení vedeném u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 1 E 1936/2011; o exekuci bylo rozhodováno krajským soudem v řízení o odvolání pod sp. zn. 19 Co 90/2010 a Nejvyšším soudem v dovolacím řízení pod sp. zn. 20 Cdo 2157/2011. V exekučním řízení byla stvrzena vykonatelnost exekučního titulu, návrhu stěžovatele na zastavení exekuce vyhověno nebylo.

[15] Žalovaný prokázal doručení exekučního titulu předložením originálu dokladu o doručení (doručenky). Podle zákona o správě daní a poplatků účinného v době do 1. 7. 2000 byla poštovní doručenka v daňovém řízení veřejnou listinou. Je na stěžovateli, pokud hodlá doručení zpochybnit, aby nejprve uvedl způsobit skutková tvrzení. K tomu, aby unesl břemeno tvrzení, musí nastolit uvěřitelnou verzi reality, podle níž zásilka doručena nebyla. Uvedené závěry jsou souladné s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. s rozsudky č. j. 2 Afs 158/2005-82, č. j. 5 As 26/2009-67, č. j. 1 Afs 43/2005-103, č. j. 5 Azs 35/2004-50 nebo č. j. 5 Aos 1/2013-20.

[16] Žalovaný nepopřel, že postupoval nesprávně, pokud nerozhodl o důkazním návrhu stěžovatele. Důkaz znaleckým posudkem v dovolacím řízení připustil. Požádal soudy vedoucí exekuční řízení o vrácení originálu poštovní doručenky, avšak bezvýsledně. Z procesní opatrnosti vyčkal rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2011, kterým námitce stěžovatele nevyhověl. Jelikož není přípustné, aby v řízení před celními orgány bylo o totožné námitce stěžovatele rozhodnuto odlišně, než exekučními soudy, znalecký posudek nakonec neprovedl. Vadný postup žalovaného nezpůsobuje nezákonnost

rozhodnutí. Nejedná se o intenzivní vadu, která by měla vliv na výrok či zákonnost napadeného rozhodnutí; výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k této vadě nedošlo.

[17] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí vydanému žalovaným, který zamítl odvolání proti rozhodnutí zamítajícímu návrh stěžovatele na zastavení exekuce. Stěžovatel má za to, že se neocítl v prodlení s placením celního dluhu předepsaného platebními výměry ze dne 3. 11. 1995, neboť ty mu nebyly doručeny zákonem stanoveným způsobem a nemohly proto nabýt právní moci. Krajský soud konstatoval, že pouhé tvrzení stěžovatele, že podpis na doručence, není jeho vlastním podpisem, ke zpochybnění doručení exekučního titulu nepostačuje. Podle § 31 odst. 8 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 30. 12. 1996, správce daně prokazuje doručení vlastních písemností daňovému subjektu. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, publ. pod č. 1327/2007 Sb. NSS, „je to správce daně, který nese důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že písemnost doručovaná daňovému subjektu mu také byla fakticky doručena či že byla doručena nikoli fakticky, nýbrž náhradním způsobem (fiktí) za splnění striktních zákonných podmínek. Správce daně proto nese důkazní břemeno ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě, že má být adresátu doručeno fiktí.“.

[21] V citovaném rozhodnutí soud dále konstatoval, že „[v] době doručování žalobci (konec roku 1995) řádně vyplněná poštovní doručenka (tj. doručenka vystavená poštou, nikoli např. „domácí doručenka“ vystavená správcem daně, doručoval-li písemnost přímo on sám) byla veřejnou listinou i pro účely daňového řízení. Pojem „veřejné listiny“ je v daňovém řádu užíván – ustanovení § 31 odst. 4 daň. ř. hovoří o veřejné listině výslovně v demonstrativním výčtu možných důkazních prostředků, aniž by ji ovšem výslovně definovalo či výslovně odkázalo na definici v jiném právním předpise (...) Z uvedených zmínek o veřejné listině v daňovém řádu, zejména pak z odkazu v poznámce pod čarou – který, třebaže nemá normativní povahu, je zpravidla významnou pomůckou při výkladu právního předpisu – nelze než usoudit, že zákonodárce měl v úmyslu pojmu veřejné listiny ve smyslu daňového řádu dát stejný význam, jaký je mu dán již dlouhou dobu v základním procesním předpisu občanského soudního řízení, občanském soudním řádu. V § 134 odst. 1 o. s. ř. se praví (a toto platilo již v době doručování, tj. koncem roku 1995), že listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a

pokračování

není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Doručenky nepochybně nebyly vydávány státními orgány České republiky, nicméně se jednalo o listiny prohlášené za veřejné, to ovšem za předpokladu, že splňovaly právním předpisem předepsané náležitosti (...)“.

[22] Z toho vyplývá, že důkazní břemeno k prokázání doručení platebního výměru leží na správci daně, přičemž doručenka žalovaným v řízení předložená měla povahu veřejné listiny, pokud splňovala předepsané náležitosti. U doručování do vlastních rukou stěžovatele koncem roku 1995, stanovovala náležitosti příslušné poštovní doručenky vyhláška federálního ministerstva dopravy a spojů č. 79/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „poštovní řád“), zejména pak body 18 až 21 přílohy č. 5 k této vyhlášce (doručování písemností s modrým pruhem). Z citovaného rozhodnutí soudu dále vyplývá, že doručenka jako veřejná listina osvědčuje správnost údajů v ní uvedených, tedy že stěžovatel zásilku převzal. Důkazní břemeno k prokázání nepravdivosti veřejnou listinou osvědčovaný či potvrzovaných skutečností přechází na stěžovatele, který musí předeštit relevantní tvrzení, že mu zásilka doručena nebyla a označit k prokázání svého tvrzení důkazy. Pokud by však doručenka předepsané náležitosti neobsahovala, k přesunu důkazního břemene by nedošlo.

[23] Krajský soud v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že doručenka splňovala náležitosti veřejné listiny, a dovodil přechod důkazního břemene na stěžovatele. Bližšímu přezkumu náležitostí doručenky podle poštovního řádu a jeho přílohy spornou doručenku nepodrobil. Správní soudnictví je přísně ovládáno dispoziční zásadou a stěžovatel v žalobních bodech ve smyslu § 75 s. ř. s. nenamítl, že by doručenka náležitosti veřejné listiny nesplňovala a neuvádí k tomu nic ani v kasační stížnosti. Soud vychází z nezpochybněného závěru krajského soudu, že o veřejnou listinu jde. Správný je v tom případě i závěr napadeného rozhodnutí, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží na stěžovateli, který musí předložit uvěřitelnou verzi reality vedoucí k závěru, že doručenku nepodepsal. Teprve pak by bylo namístě, k relevantním skutkovým tvrzením, provést stěžovatelem navrhované důkazy. Soud poukazuje na rozhodnutí ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007-169, podle kterého „[d]le § 31 odst. 8 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokazuje správce daně doručení vlastní písemnosti daňovému subjektu. Prokazuje jej doručenkou. Jsou-li o doručení pochybnosti, prokazuje jej správce daně dle § 17 odst. 12 tohoto zákona jiným vhodným způsobem. Povinnost prokázat tyto pochybnosti má však daňový subjekt, a to takovými tvrzeními, která jsou způsobilá skutečnost doručení relevantně zpochybnit či vyvrátit. Popření doručení osamoceným a ničím nepodloženým tvrzením o odlišnosti podpisu na konkrétní doručence oproti jiným doručenkám tyto pochybnosti neprokazuje.“ Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí dále vyplývá, že „[v] každém případě však, aby vůbec vyvstala otázka, kdo dále ponese v otázce doručování důkazní břemeno, musí ve smyslu ust. § 17 odst. 12 daňového řádu nejprve vyvstat důvodné pochybnosti o tom, zda příslušná písemnost, byť opatřená řádně vyplněnou doručenkou, byla do vlastních rukou adresáta doručena. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s krajským soudem v názoru, že ten, kdo hodlá doručení písemnosti zpochybnit, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení zpochybnit, neboť vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka

doručena nebyla. (...) Ne každá námitka vznesená proti doručení musí být relevantní, ale pouze taková, která je schopna verzi reality, z níž vycházely finanční orgány, relevantně zpochybnit. Opačný výklad citovaných ustanovení daňového řádu by vedl k absurdním důsledkům, neboť by umožňoval adresátovi zásilky z obstrukčních důvodů popírat doručení jakékoli písemnosti pouhým vyjádřením, že mu nebylo doručeno, přičemž by bez dalšího vznikala povinnost finančních orgánů provádět k této otázce dokazování.“

[24] Nelze zpochybnit, že stěžovatel mohl zmíněnou námitku uplatnit až v exekučním řízení. V takovém případě mu však jde k tíži, že se pro značný časový odstup sám ocitá v situaci, kdy již může zjistit jen s velkými obtížemi, za jakých okolností mohlo dojít k tomu, že by jeho jménem zásilku podepsala jiná osoba. Bez takového doplnění skutkových tvrzení však krajský soud důvodně odepřel provedení znaleckého posudku. Věrohodnost jeho tvrzení též snižuje skutečnost, že nijak nevysvětlil, proč námitku nesprávného doručení neuplatnil v řízeních, jejich předmětem byl meritorní přezkum zákonnosti řízení o vydání platebních výměrů. V těchto řízeních je zákonem stanovený největší prostor pro přezkum jakýchkoliv vad řízení, otázky týkající se důvodu nevyužití této možnosti jsou tedy logické a namístě. Přestože mají pouze podpůrný charakter, dotvářejí argumentační rámec rozhodnutí.

[25] Správný je i závěr krajského soudu týkající se důkazního návrhu stěžovatele ve správním řízení. Žalovaný postupoval nesprávně, jestliže o návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem nerozhodl. V souladu s předchozí judikaturou, např. rozsudkem ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, soud konstatuje, že „[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovést, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“ Pro rozhodnutí krajského soudu zůstává zásadní, že stěžovatel neuvedl takové konkrétní okolnosti, které by byly s to zpochybnit doručení platebních výměrů. Relevantní skutečnosti, které by měly být navrhovaným důkazem prokázány, chybí; vada, kterou žalovaný řízení zatížil, nemá na zákonnost jeho rozhodnutí vliv, neboť výrok rozhodnutí by byl stejný i za situace, kdyby žalovaný o důkazním návrhu řádně rozhodl.

[26] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu